

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. 8' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 379

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΝΕΟΜΒΡΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952 : ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Η ΠΟΛΙΣ ΕΛΛΩ

«Φωνή ἐν Ραμὰ ἠκούσθη θρήνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολλὸς Ῥαχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ οὐκ ἠθέληεν παρακληθῆναι». Ματθ. 2,18

Δυσοίωνα καὶ ζοφερά εἶναι τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν. Εἰς τὰς ἡμέρας μας κατήντησεν ἐξαιρετικὰ δύσκολος ἡ θέσις τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀείποτε, βεβαίως, ἡ παρουσία τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἐσήμεινεν ἀγῶνα. Ἀγῶνα «πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ κόσμου τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας». (Ἐφεσ. 6 - 12). Καὶ ὅμως σήμερα εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἀπειλὴ εὐρίσκεται πλησιέστερα. Ὁ ἐχθρὸς μάχεται *intra muros*, ἐν τῶν τειχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οἱ ταχεῖς ἄνεμοι τῶν ἡμερῶν μας εἶναι γεμάτοι ἀπὸ ἀνησυχητικὰ μηνύματα. Ὁ ἐκτεταμένος χώρος τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν κατήντησε μία βάτος οὐ μόνον φλεγόμενη ἀλλὰ καὶ καιομένη. Αὐτὸ ὅμως ποὺ συμβαίνει εἰς τὸ γεραρὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὑπερβαίνει καὶ τὴν πλέον τολμηρὰν φαντασίαν. Πρὸς στιγμὴν θέτει εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν τὴν πίστιν μας πρὸς τὰς διαδόσεις αὐτάς. Τὰς διαδόσεις ποὺ δυστυχῶς μετ' ὀλίγον ἀποδεικνύονται ἀληθεῖς. Τὰς διαδόσεις ποὺ ὁμιλοῦν περὶ ἐκπροτεσταντισμοῦ, περὶ ἐγκαταλείψεως τῶν ὀρθοδόξων δογματικῶν θεμελιῶν καὶ περὶ ἀρνήσεως τοῦ Χριστολογικοῦ Δόγματος τῆς Ἐκκλησίας.

Διότι τί νὰ σημαίνη ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἀγαστὴ πνευματικὴ συνεννόησις μεταξὺ ἀφ'

ἐνὸς μὲν τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν προτεσταντῶν, παρὰ ὅτι ὁ γεραρὸς θρόνος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐποδοπάτησε τὰ δογματικὰ θεσπίσματα τῶν ἀγίων οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἐδέχθη ὡς πνευματικὸν ἐγχειρίδιον τὴν λουθηρανὴν αὐγουσταίαν ὁμολογίαν; Τὸ ἀντίθετον ἀποκλείεται νὰ τὸ ὑποθέσωμεν. Αὐτὸς οὗτος ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δηλοῖ ὅτι «δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀπαιτήσωμεν ἀπὸ τοὺς προτεστάντας νὰ γίνουν ὀρθόδοξοι» (ἐφημερίς Ἔθνος 18-11-61).

Ποῖος ὅμως ὀρθόδοξος δὲν θὰ εἶχε τὴν τόλμην ν' ἀπαιτήσῃ νὰ γίνουν οἱ προτεστάνται ὀρθόδοξοι «καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν»; Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ κορμὸς καὶ ὄχι παραφυὰς τῆς ἀληθείας. Καὶ ὅποιος κατέχει τὴν ἀλήθειαν ζητεῖ ἐπιμόνως νὰ τὴν ἀσπασθοῦν οἱ ἐν τῷ σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθεύδοντες. Εἶναι μέγα ἀμάρτημα ἡ τοποθέτησις τοῦ λύχνου ὑπὸ τὸν μόδιον : ἀμάρτημα, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ μὴ ὀρθόδοξοι ἔχουν τὴν ἀσεβῆ τόλμην νὰ τὸ πράττουν ἀρνούμενοι συγκεκαλυμμένως τὴν οὐσίαν τοῦ Τριαδικοῦ Δόγματος καὶ δηλοῦντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς «ὁμολογεῖται ὡς Θεὸς καὶ ἐπιζητεῖται ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς θείας αὐτοῦ ἀποστολῆς» ὥσάν νὰ μὴ εἶναι τὸ δευτε-

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ

Λόγος περί ἐλεημοσύνης

Τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστούμου

Δὲν σοῦ λέγω νὰ ἔχῃς ἀκτιμοσύνη, ἀλλὰ νὰ δίδῃς τὸ περισσευμά σου εἰς τοὺς πτωχοὺς ὥστε αὐτὸ νὰ γίνῃ αἰτία διὰ νὰ σωθῇς. Βλέπετε πόσοι πτωχοὶ ἄρρωστοι καὶ γυμνοὶ παραμένουν εἰς τοὺς δρόμους; Εἶναι ὅλων τῶν ἡλικιῶν καὶ ὁ ἕνας στηρίζει τὸν ἄλλον καὶ τὸ φαινόμενον εἶναι ἀπελπιστικό. Δῶσε λοιπὸν εἰς τὸν σύνδουλόν σου διὰ νὰ ἔχῃς τὸν Δεσπότην Χριστὸν ὀφειλέτην σου, τὸν Χριστὸν ὅστις τόσον ἀρέσκεται νὰ χρεωστῇ, τὸν Χριστὸν ὅστις γνωρίζει νὰ ἀποδίδῃ καὶ τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν τό-

ρον ἄκτιστον τριαδικὸν πρόσωπον τῆς θεότητος.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐν Νέῳ Δελχί ἀπειλεῖται καὶ ἕτερον ὀλίσθημα. Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὁσφρανθεῖσα τὰς ἐπιδιώξεις τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου ἀνέκρουσε πρύμναν. Ἡ κατάστασις ὁμῶς ἐμπνέει πολλὰς ἀνησυχίας. Ὁ Οἶκου. Θρόνος φαίνεται ὅτι ἔπese εἰς χεῖρας προτεσταντῶν. Ἡ Πόλις ἐάλω. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁμῶς ἡ ἄλωσις εἶναι φοβερότερα, διότι, ἀκριβῶς, ὁ πνευματικὸς θάνατος εἶναι φοβερότερος.

Καὶ ὁμῶς ἡ εἰδησις αὕτη δὲν εἶναι κάτι ποῦ σπείρει μόνον τὸν φόβον· συγκλονίζει καὶ ἀφυπνίζει ταυτοχρόνως, ὡς σάλπιγξ τῆς ἀποκαλύψεως, ἑκατομμύρια ὀρθοδόξων συνειδήσεων. Ἡ πολυτάραχος ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διδάσκει ὅτι τὴν μάχην ἐναντίον τοῦ αἰρετικοῦ φρονήματος τὴν δίδει ἡ ἀφανὴς στρατιὰ τοῦ ὀρθοδόξου μυστικισμοῦ. Τὴν Ὀρθοδοξίαν οὐδεὶς ὀφφικιοῦχος προτεσταντόπληκτος ἐκπροσωπεῖ. Δι' αὐτὸ καὶ οὐδεὶς ἠμπορεῖ νὰ τὴν βλάβῃ, ἂν τὴν ὑπερασπισθοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι, ποῦ πιστεύουν εἰς αὐτήν. Τὸν λόγον λοιπὸν ἔχει ὁ ἀδιάλλακτος πνευματικὸς ἀγὼν. Ἡ εὐθύνη ὅλων ἐκείνων τῶν δυνάμεων τῆς ὀρθοδοξίας ποῦ ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν παράδοσιν εἶναι μεγάλη. Αὐτὸς ἄλλωστε ὁ ἀγὼν θ' ἀναδείξῃ τοὺς πραγματικοὺς καὶ θερμοὺς ὀρθοδόξους ἀπὸ ἐκείνους τῶν γλυκέων ὑδάτων. Τὰ γνήσια ἀξιώματα λαμβάνονται εἰς τὴν μάχην ἥτις ἤρχισε. Ἐν αὐτῇ «πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανούμεθα μὴ φειδόμενοι τῆς ζωῆς ἡμῶν».

κον. Εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ τόκος εἶναι ἔγκλημα εἰς τὸν Θεὸν ὅμως εἶναι ἔπαινος.

Δὲν ἔλεῖς τὸν πτωχόν; Πρόσεχε ποῖος εὐρίσκεται πίσω ἀπὸ αὐτόν. Εὐρίσκεται ὁ Θεός. Τὸ χέρι τὸ ἀπλώνει ὁ πτωχὸς ἀλλὰ τὴν ἐλεημοσύνην τὴν παίρνει ὁ Θεός. Κατάλαβε ἐπὶ τέλους εἰς ποῖον σημείον κατήλθεν ὁ Θεός διὰ νὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ μὴ εἶσαι σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Πεινῶντα, λέγει, εἶδετε με καὶ οὐκ ἐθρέψατε, διψῶντα καὶ οὐκ ἐποτίσατε, ξένον καὶ οὐ συνηγάγετε, γυμνὸν καὶ οὐ περιβάλατε.

Δὲν δίδεις λοιπὸν εἰς τὸν Χριστὸν ὅστις ἔχει ἀνάγκην; Σὺ καὶ ὁ πτωχὸς μαζὶ μεταλαμβάνετε τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, μαζὶ κοινωνεῖτε τὸ ἅγιον ποτήριον. Εἰς τὰ μεγάλα εὐρίσκεσθε μαζὶ, εἰς τὰ μικρὰ δὲν τοῦ δίδεις; Καὶ ἀπὸ τοὺς προγόνους σου ἂν τὰ ἔχεις κληρονομήσῃς πάλιν τοῦ Θεοῦ εἶναι. Τί τὰ κρύβεις εἰς τὴν γῆν; Δώσε εἰς τὸν πτωχόν καὶ θὰ εἶναι φύλαξ ἀσφαλῆς ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Δὲν βλέπεις τί κάνουν οἱ γεωργοί; Πολλὰς φορὰς ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ν' ἀγοράσουν σπόρον βάζουν ἐνέχυρο τὰ ἴδια τους τὰ ἐνδύματα. Παίρνουν λοιπὸν τὸν σπόρον καὶ τὸν ἐπιστεύονται εἰς τὴν γῆν. Δὲν εἶναι λίγες οἱ φορὲς ποὶ ἡ κακοκαιρία δὲν τοὺς ἀφίσε νὰ πάρουν τίποτε, καὶ ὅμως πάντοτε ἐλπίζουν εἰς τὴν γῆν. Αὐτὸ λοιπὸν ποῦ κάνει ἡ γῆ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ κἀνῇ ὁ Θεός;

Γίνε μιμητὴς ἐκείνης τῆς χήρας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἡ ὁποία μὲ λίγο ἁλευρί καὶ λάδι ἐφιλοξένησε τὸν προφήτην. Ἡ ἐκείνης τῆς χήρας τοῦ εὐαγγελίου ἡ ὁποία ἔδωσε διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς δύο ὀβολούς της. Ἔτσι ὁμῶς ὑπερέβη ὅλας τὰς ἄλλας ἐλεημοσύνας διότι ἔδωσε ὅλον της τὸν πλοῦτον.

Σὺ ὁμῶς λέγεις, ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς καὶ δὲν ἔχω χρήματα. Δύο ὀβολούς δὲν ἔχεις; Καὶ ἂν ὁμῶς δὲν ἔχῃς καὶ πάλιν ὁ Κύριος ζητεῖ πλοῦτον καλῆς διαθέσεως. Δι' αὐτὸ καὶ λέγει· ὅστις ἐὰν δῶ ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ. Πρόσεξε τί λέγει· καὶ ἕνα ποτήριον κρύου νεροῦ δὲν σοῦ στερεῖ τὸν μισθόν.

Ἡ πολυτεία ὅσους φόρους σοῦ ἐπιβάλλει, ἔχεις δὲν ἔχεις τρέχεις νὰ τοὺς πληρώσῃς. Δὲν ἐνδιαφέρεται ἂν ἔχῃς· ἀπαιτεῖ μόνον νὰ τοὺς πληρώσῃς. Ὁ Θεός ὁμῶς δὲν κάνει τὸ ἴδιο. Ζητεῖ ἐκεῖνο ποῦ ἠμπορεῖς. Γιατὶ τάχα νὰ ὑπάρχουν πτωχοὶ εἰς τὸν κόσμον; Μήπως ὁ Θεός δὲν ἠμποροῦσε νὰ βρέξῃ χρυσὸν ἐπὶ τῆς γῆς; Δὲν τὸ κάνει ὁμῶς αὐτὸ διὰ νὰ γίνῃ ἡ πενία τοῦ ἀδελφοῦ σου αἰτία νὰ σωθῇς ἐσὺ. Μέγας ἄνθρωπος καὶ τίμιος ἄνθρωπος ἐλεήμων. Βλέπεις τί σπουδαῖον πράγμα εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη; Ὁ Κύριος συγκρίνει τοὺς ἐλεήμονας μὲ τὸν ἑαυτόν του. Γίνεσθε, λέγει, οἰκτιρμονες, ὡς καὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος οἰκτιρμων ἐστίν.

Ἄν ἔλθῃ ὁ θάνατος τὰ χρήματα μένουν ἐδῶ. Διατί λοιπὸν δὲν τὰ στέλλεις ἀπὸ πρὶν ἐκεῖ εἰς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ συνηγορήσουν οἱ πτωχοὶ γὰρ σένα ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ποῦ δὲν θὰ ἔχῃς ἄλλον ὑπερασπιστὴ καὶ εἴτορα; Οἱ πτωχοὶ θὰ δείξουν τὰ ρούχα τους καὶ θὰ σὲ ἀποσπλάσουν ἀπὸ τὴ γέννα τοῦ πυρός. Ἡ ἐλεημοσύνη ἐξαφανίζει τὰς ἁμαρτίας γοηγορώτερα ἀπὸ ὅ,τι ὁ ἥλιος τὸ χιόνι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ο ΝΕΟΣ

Ὁ ὁσίων καὶ ὁμολογητὴς

Ὡς ἡ μνήμη εορτάζεται τῇ ΚΗ' τοῦ Νοεμβρίου

Οὗτος ὁ πολυάθλος ὁμολογητὴς Στέφανος ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους μὲν τοῦ βασιλέως Ἀναστασίου τοῦ καὶ Ἀρτεμίου Καλουμένου, ἐν ἔτει 713, τοῦ Πατριάρχου δὲ Γερμανοῦ, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων καὶ χριστιανῶν γονέων, υἱὸς Ἰωάννου καὶ Ἀννης.

Ἐκ νεαρᾶς δὲ ἡλικίας ἐσχόλαζε εἰς τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσμένοντας εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαν ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα του, ἐταλαιπώρει τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὴν νηστείαν καὶ τὴν σκληραγωγίαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐνδύεται τὸ μοναχικὸν σχῆμα, κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον χρόνον τῆς ἡλικίας του. Ὅθεν ἀπὸ τότε περισσότερο ἐδωκε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας, πολεμώντας ὅλας τὰς κακὰς ὁρέξεις τοῦ σώματος. Δὲν ἐπέρασε καιρὸς πολὺς ἐν τῷ μεταξύ, καὶ ὁ θεσπέσιος Ἰωάννης ὁ τοῦ Ἁγίου κοθηγούμενος ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ. Ὅθεν ὁ μακαρίτης Στέφανος ἐνεχειρίσθη τὴν ἐπιστάσιαν τῆς ἡγουμενίας εἰς τὸ περίφημον βουνὸν τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου. Καὶ ἐκεῖ ἡγωνίζετο εἰς τὸ τῆς ἀσκήσεως στάδιον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ σπορευὺς τῶν ζιζανίων Διάβολος, ἠθέλησε νὰ σηκώσῃ πόλεμον μέγαν καὶ αἵρεσιν κατὰ τῆς ἐκκλησίας, δηλαδὴ τὸ νὰ μὴ προσκυνοῦνται αἱ σεβάσμιαι καὶ Ἁγίαι εἰκόνες, τούτου χάριν ἐμεταχειρίσθη ὄργανον πρῶτον τοῦ πολέμου τούτου καὶ τῆς αἵρέσεως Λέοντα τὸν Ἰσαυρον, ὅστις καὶ Κώνων ἐκαλεῖτο, ἐν ἔτει 716, ἀλλ' αὐτὸς μὲν εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἀποστραφεὶς καὶ ἱκανῶς ἐλεγχθεὶς ἀπὸ τὸν τότε Πατριάρχην Ἁγίου Γερμανόν. Τὸ δὲ ἀπάνθρωπον καὶ σκαιότατον ἐκείνου γέννημα, Κωνσταντῖνος λέγω, ὁ Κοπρώνυμος, ἐν ἔτει 716 μεγαλύτερα κακὰ ἐποίησεν ἀπὸ τὸν πατέρα του, πολεμῶν καὶ καταστρέφων τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνας κατακαίων καὶ τοὺς μοναχοὺς ἐξορίζων, καὶ μὲ διάφορα βάσανα αὐτοὺς τιμωρῶν.

Οὗτος λοιπὸν ὁ ἀλιτῆριος, μαθὼν καὶ διὰ τὸν ἅγιον τοῦτον Στέφανον, ὅτι προσκυνεῖ τὰς ἁγίας εἰκόνας, καὶ ὅτι ὀνομάζει αἰρετικὸν τὸν βασιλέα τὸν μὴ προσκυνοῦντα τὰς σεπτὰς εἰκόνας, καὶ δὲν πείθεται εἰς αὐτόν, μὴδὲ ὑποφέρει νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτοῦ, ταῦτα λέγω, μαθὼν ὁ δυσσεβὴς, ἔστειλε καὶ ἔφερεν αὐτόν.

Καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπαίδευσεν μὲ διαφόρους παιδείας, ἐκλείσεν αὐτόν εἰς τὴν φυλακὴν τὴν καλουμένην πραιτώριον, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον

φυλακισμένοι καὶ ἄλλοι Μοναχοί, πρόκριτοι καὶ ἐκκληγεμένοι.

Οἵτινες ἐσυνάχθησαν ἀπὸ διαφόρους τόπους διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ἦτον δὲ ὅλοι τὸν ἀριθμὸν τεσσαράκοντα δύο.

Ὅμοιος ἦτον καὶ ἄλλοι μὲ τὸν ὁσιώτατον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν, τὸν ἀριθμὸν τριακόσιοι, οἵτινες διὰ τὰς ἁγίας εἰκόνας ἄλλοι μὲν εἶχον κομμένας τὰς μύτας, ἄλλοι δὲ τὰ αὐτῖα, ἄλλοι τὰ χέρια καὶ τὰ γένηα, καὶ ἄλλοι εἶχον ἐβγαλμένα τὰ ὀμμάτια. Ὅθεν τούτους ὅλους εὐρὼν ὁ μακάριος Στέφανος εἰς τὴν φυλακὴν κατεφίλει καὶ ἐπαρακίνηι αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀγῶνας, μεταχειριζόμενος κάθε μοναχικὴν ἀκολουθίαν καὶ κατὰστασιν ἐν τῇ φυλακῇ, ὥσάν νὰ εὕρισκετο εἰς μοναστήριον.

Μαθὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ἡ φυλακὴ τοῦ πραιτωρίου ἐγένινε μοναστήριον διὰ μέσου τοῦ Στεφάνου, διὰ τοῦτο προστάζει νὰ ἐκβάλουν τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἀφοῦ ἐκάθησε εἰς αὐτὴν μῆνας ἑνδεκα, καὶ παραστήσας αὐτόν ἔμπροσθέν του, προστάζει καὶ ρίπτουν αὐτόν εἰς τὴν γῆν. Ἐπειτα κτυποῦν αὐτὸν μὲ πέτρας καὶ δέρνουν μὲ ξύλα. Ἐνας δὲ φονικὸς καὶ θηριόγνομος ἄνθρωπος, παίρνοντας ἕνα ξύλο, ἐκτύπησε τὸν ἅγιον εἰς τὸν μῆνιγγα, καὶ οὕτως ἐθανάτωσεν αὐτόν, ἐσχίσθη γὰρ εἰς δύο ἡ ἀγία αὐτοῦ κεφαλὴ ἀπὸ τὸ κτύπημα ἐκείνου, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ καὶ ἔλαβε τὸν τῆς ὁμολογίας στέφανον.

Οἱ δὲ ἄλλοι δῆμιοι ἔστυρον τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον νεκρὸν καὶ γυμνὸν μέσα εἰς τὸ παζάρι. Ὅθεν τὰ τίμια αὐτοῦ χέρια καὶ πόδια κτυπώμενα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰς πέτρας, ἐσυντρίφθησαν, καὶ τὰ ὀνύχια ἐβγῆκαν ἀπὸ τὰ δάκτυλα. Ἔως

ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΙΣ

Ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ παραλειπόμενα τοῦ Συνεδρίου Θεσσαλονίκης» δημοσιευθέντος ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Φωνῆς» σχολίου ὀφείλομεν νὰ κάμωμεν τὴν ἑξῆς διευκρίνησιν: Διὰ τῆς ἐπιφυλάξεως ἣν διετύπωσεν ἐπὶ τοῦ Πρακτικοῦ Συνεδρίου ὁ Αἰδεσιμώτατος π. Στυλιανὸς Μουσᾶς δὲν ἐσκόπει νὰ καθορίσῃ ποία θὰ ἦτο ἐνδεχομένως ἡ ἰδία αὐτοῦ στάσις ἐναντι τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Ὑπέβαλε, κυρίως εἰπεῖν, πρότασιν, δι' ἧς ὑπεδείκνυνεν, ὅτι αὕτη ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, ἐν τῷ συνόλῳ της, θὰ ἔδει νὰ δισκόψῃ οἰανδήποτε πνευματικὴν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἀναστασίου, εἰς ἣν περιῆλθον διελπιστοῦτο, ὅτι οὗτος μνημονεύει τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην.

Ταῦτα χάριν τῆς ἀκριβείας.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς» τῆς «Ὁρθοδόξιας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλόμενας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὗται καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὴν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Κυριακή Θ' Λουκά

Η ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ

«*Ἄφρων ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ*».

Ἡ ἀρρώστεια τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ τρέλλα. Μία τρέλλα ἰδιότυπη, ἐπικίνδυνη, κολητική. Ἡ τρέλλα τοῦ χρήματος. Ἄφρων ὅμως ὁ πρόγονός του, ἄφρων πλούσιος, δὲν βγήκε κερδισμένος, τί νὰ ἐλπίζῃ ἄραγε ὁ σημερινός ἀπόγονός του;

«Ἀνθρώπου τινός, λέγει ὁ Κύριος, εὐφρίσεν ἡ χώρα». Ἦρχισε λοιπὸν νὰ στοχάζεται μετ' ἀγωνία τὸ μεγάλο πρόβλημα. Ποῦ ἄραγε θὰ συγκεντρώσῃ τὸν πλούσιον ἀμυῖον;

Ἡ ἀγωνία τὸν κατέτρωγε, τὸν βασάνιζε, τοῦ περνοῦσε τὸν βρόχον τῆς ἀπελπισίας. Ἀντὶ νὰ κερδίσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸν ἔχασε. Ἀντὶ νὰ κυτᾶξῃ πρὸς τὸν τὸν ἐβυθίζετο πρὸς τὸ τέλμα τὸ λασπώδες τῆς ὕλης. Λέγει καὶ ξανά λέγει: «Τί ποιήσω»; Δούλος λοιπὸν τῆς ὕλης. Ἀπὸ ὑψητῆς ἀετοῦ, ποῦ τὸν προώριζε ὁ Κύριος, ἔγινε σκουληκι. Ἀπὸ ἀρχοντας τοῦ κόσμου τοῦτου κατήντησε κῆνος. Πολὺ ὀρθῶς λοιπὸν ἐλέγχθη διὰ τὸ χρήμα εἶναι καλὸς ὑπηρέτης ἀλλὰ κακὸς κύριος. Ὁ πλοῦτος ἀντὶ νὰ ἀναδείξῃ τίς ἀρετὲς τοῦ τὸν κατήντησε ἄφρον. Δεμένος πλέον πόρεται πρὸς τὴν ἐκμηδένισιν. Πίπτει κατακορύφῳ εἰς τὴν χοάνην τῆς κολάσεως.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας. Ἄφρων καὶ παραιοϊκός. Ματωσποῦδος καὶ χρηματολάτρης. Μὲ πολλὰ ὀλικά ἀγαθὰ καὶ μὲ κανένα πνευματικόν. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔχει ὁρασιν νὰ ἴδῃ, καὶ ἀκοὴν νὰ ἀκούσῃ τὴν

ὅπου ἓνας, ὁ πλέον ἀπανθρωπότερος, θέλοντας τάχα νὰ εὐχαριστήσῃ περισσότερον τὸν βασιλέα, ἐπῆρε μίαν μεγάλην πέτραν καὶ ρίψας αὐτὴν κατὰ τοῦ ἁγίου λειψάνου ἔσχισεν τὴν κοιλίαν του, καὶ παρευθεὶς ἐχύθησαν εἰς τὴν γῆν ὅλα του τὰ ἐντόσθια.

Ἀλλὰ καὶ ἓνας κάπηλος, παίρνοντας ἓνα δαυλὸν ἀπὸ τὴν φωτιὰν ἐκτύπησε ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἁγίου λειψάνου καὶ χωρίσας αὐτὴν μετ' ἐλεεινότητα εἰς δύο μέρη ἔκαμε νὰ χυθῇ εἰς τὴν γῆν καὶ αὐτὸς ὁ ἐγκέφαλος. Τὸ δὲ τίμιον τοῦ ἁγίου λειψάνου ἐρρίφθη εἰς τὸ τέλαγος, τὸ ὁποῖον ὕστερον ἐνεταφιάσθη ἀπὸ κάποιους εὐλαβεῖς Χριστιανούς, εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον τώρα εὐρίσκεται.

(Ἐκ τοῦ Συναξαριστοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου)

εὐαγγελικὴν προειδοποίησιν. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ὁ κίνδυνος παύει νὰ ὑπάρχῃ. Ἄν δὲν ἀναζητήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ νῆμα ποῦ ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἔξοδο, ὅπως ὁ μυθικὸς ἐκεῖνος ἥρωας τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Θησεύς, ὁ μινώταυρος τῆς ὕλης θὰ τὸν κατασπαράξῃ. Μετὰ θάνατον δὲ μετὰ-νοία οὐκ ἔστι.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

ὑπὸ τοῦ Θεολόγου Σ. Καραμήτσου

Λυσσώδως διώκονται οἱ ἀδελφοί μας οἱ Κρήτες, ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Κρήτης Εὐγένιον. Ξένος πρὸς τὴν ἀγωνίαν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας.

Χρόνια τώρα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου διωγμοῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὸ ἀνοιγμα τῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ ἐμμένοντας εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ Παλαιοῦ Ἑορτολογίου ὁρθοδόξου. Τὸν ἀγωνιστὴν ἱερέα μας Χαράλαμπον Σταματάκην ἔχει εἰς ἔξοριον. Χριστιανοὶ εἰς τὸ χωρίον Ζαρό καὶ Μαθιά, ἔχουν χρόνια νὰ ἐξομολογηθῶν καὶ νὰ κοινωνήσωσιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Δυστυχῶς δὲν ἀναλογίζεται τὰς εὐθύνas τοῦ Ἐνώπιον Θεοῦ διὰ τὰς ψυχὰς αὐτάς. Ὁλόκληρον τὸ Ζαρό σχεδὸν ἀκολουθεῖ τὸ Παλαιὸν Ἑορτολόγιον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν τὸ Ἡράκλειον ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ ἀδελφοί μας.

Ἔως ποτε ὅμως θὰ δυνηθῶν νὰ ἀνθέξουν ἀδιαμαρτυρητῶς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Νὰ στρατεύωνται, νὰ πληρώνουν φόρους, νὰ εἶναι οἱ πλέον νομιμόφρονες πολῖται καὶ νὰ μὴ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ τελοῦν τὰ θρησκευτικὰ τοὺς καθήκοντ'.

Δὲν ἀναλογίζονται τοὺς κινδύνους, ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἐκ τῆς τοιαύτης ἀνίσου μεταχειρίσεως τῶν πολιτῶν τῆς;

Εἶναι καιρὸς πλέον ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀνανήψουν. Νὰ θελήσῃ ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία νὰ συμπεριφερῇ σὰν φιλόστοργος μητέρα εἰς τὰ παιδιὰ τῆς, ὅπως θέλει μέχρι σήμερον νὰ ὀνομάζῃ τοὺς Παλαιοσημολογίτας. Νὰ φροντίσῃ ἐν πνεύματι ἀγάπης νὰ εὖρῃ λύσιν εἰς τὸ ὅπ' αὐτῆς δημιουργηθὲν Παλαιοσημολογιακὸν ζήτημα σύμφωνον μὲ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνas.

Νὰ στηριχθῇ εἰς τὰ πιστὰ παιδιὰ τῆς καὶ ὅχι εἰς τὰς λόγχας τῆς πολιτείας, διότι δὲν πνέουν οὐριοὶ ἄνεμοι, ἀλλὰ δυνατοὶ καὶ καταιγίδες καὶ κεραυνοὶ ἀκούονται πανταχόθεν.

Ἡ δὲ Πολιτεία νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἐλληνικὸν Σύνταγμα καὶ νὰ ἀφίση τοὺς πολίτας τῆς ἐλευθέρους νὰ λατρεύουν καὶ πιστεύουν τὸν Θεὸν τῶν πατέρων των, σύμφωνα μετ' τὴν συνείδησίν των.

Σ. Κ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΕΡΕΜΙΟΥ ΤΟΥ Β'

Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (1580 — 1584)

«Από τὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Φάρον» Ἀλεξανδρείας. Ἔτος 1936

Αἱ ὑπερφίαλοι ἀξιότιμοι τῶν Πατρῶν τῆς Ρώμης ὅπως ὑποτάξουσιν ὅλον τὸν Χριστιανικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ σκήπτρον αὐτῶν, ἀνεφάνησαν ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐντονώτερον ὅμως καὶ σκανδαλωδέστερον ἐξεδηλώθησαν ἀπὸ τοῦ Πάπα Νικολαίου τοῦ Α' (858—867) ὅστις ἐπωφεληθεὶς τῶν χορηγηθέντων τῇ παπικῇ αὐτῇ παρὰ τοῦ Πιπίνου προνομίων, κατάλληλον τὴν περίστασιν ἐνόμισεν ἵνα τὴν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνον ἀνύψωσιν τοῦ Φωτίου χρησιμοποίησιν πρὸς ὑποταγὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸν Νικόλαον ἐμιμήθησαν πότε μὲν ζωηρότερον, πότε δὲ χαλαρότερον πάντες οἱ Πάπαι, καθ' ὅλον δὲ τὸ μακρὸν τοῦτο τῶν αἰώνων διάστημα, ἀπὸ τοῦ Θ' αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν πολλὰ πρόσφορα πρὸς τὸν παντοκρατορικὸν αὐτῶν σκοπὸν μετεχειρίσθησαν μέσα, ἴδια ὅμως εἰς πλήρη ἐνέργειαν ἔθεσαν τὴν κατ' αὐτοὺς ἡθικωτάτην ἀρχὴν «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα».

Μὴ δυνάμενοι διὰ τῆς βίας τῶν ἀναθεμάτων καὶ

Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία εἶναι ἀρκετὰ ἀποκαλυπτική. Τί χορεῖαν ἔχομεν ἄλλων μαρτύρων; Σεῖς πιστεύετε ὅτι ὁ μητροπολίτης Καναδᾶ Ἀθηνάγορας καὶ ὁ «ὀρθόδοξος» ἱερεὺς Θεόφιλος, ἔχουν τὴν πρόθεσιν νὰ καταχωρήσουν τὸν εἰς τὸ μέσον εὐρισκόμενον καρδιναλίον Λεζέ; Ἡ μήπως ἡ ἐγκαρδιότης τῶν μεϊδιαμάτων μᾶς ἀφίνει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἐν Ἀμερικῇ «Ὁρθοδοξία» προσφέρει γῆν καὶ ὕδωρ εἰς ὅλους τοὺς αἵρετικούς; Ἀμμοίμονον! Ἄν, φιλιότητι Ὁρθοδοξία, ἔχῃς τοιοῦτους φίλους τί νὰ τοὺς κάμῃς τοὺς ἐχθρούς.....

τῆς Ἱερῆς Ἐξετάσεως νὰ ἐπιβληθῶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἀπορρίψαντες κατὰ μέρος τὴν λεοντήν, ἀνέλαβον τὴν ἁλωπεκὴν, τὴν ὁποίαν καὶ προσφορωτέραν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν εὐρίσκουσι διὰ νὰ σαγηνεύσωσι τὰς Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας, τὴν Ὁρθόδοξον, τὴν Ἀρμενικὴν, τὴν Κοπτικὴν, ἰδιαίτατα δὲ τὴν Ὁρθόδοξον, τὴν Ἐκκλησίαν δηλαδὴ ἐκείνην, τὴν στοιχοῦσαν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ, ταῖς Ἀγίαις ἐν γένει Γραφαῖς καὶ ταῖς ἱεραῖς Παραδόσεσι.

Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐξευρέθη καὶ ἀπεφασίσθη πόλεμος καταχθόνιος καὶ ὑπουλός κατὰ τοῦ πνεύματος διὰ τῆς ἰδούσεως σχολείων ἀρρέων καὶ θηλέων ἐν Ἀνατολῇ, ὅπως, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς διαδόσεως τῆς παιδείας καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς μορφώσεως τῶν λαῶν, ἐνσταλάξωσι μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἀθώας καὶ τρυφερὰς τῶν παιδῶν καρδίας τὸ Παπικὸν δηλητήριο, μεταβάλωσι δὲ αὐτὰ εἰς φανατικωτάτους Παπικούς. Ἡ ἴδρυσίς ἐν Ἀνατολῇ διαφόρων σχολείων διευθυνομένων παρ' Ἰησουϊτῶν καὶ ἄλλων μοναχικῶν τοῦ Πάπα ταγμάτων δὲν εἶναι νέον· καίτοι δὲ τὸ σατανικὸν τοῦτομέτρον, πρὸ ἱκανῶν δεκάδων ἐτῶν ἐν ἐνέργειᾳ ὄν, ἐξ ὀλοκλήρου ἀπέτυχε διὰ τοὺς Ἕλληνας, δυστυχῶς παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐν Ἀνατολῇ λαοῖς ὀρθοδόξοις τε καὶ μὴ ἀρκούντως ἐπέτυχε (!) καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὰς ὑπαρχούσας Ἐκκλησίας, τὴν Ὁρθόδοξον, τὴν Ἀρμενικὴν, τὴν Κοπτικὴν, προσετέθησαν Γραικοκαθολικὴ, Ἀρμενοκαθολικὴ, Κοπτοκαθολικὴ καὶ ἄλλαι πολυώνυμοι ὑποδιαίρεσεις, ἀφιστάμεναι μὲν ἀπ' ἀλλήλων καὶ κατὰ τύπους καὶ κατ' οὐσίαν, συναντώμεναι ὅμως εἰς ἓν σημεῖον, εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ πρωτείου καὶ τοῦ ἀναμαρτήτου τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, σημεῖον ἐπαρκές, ὅπως θεωρήσῃ ὁ ἀλάθητος Πάπας τοὺς νέους τοῦτους λατρευτὰς αὐτοῦ σεσωσμένους ἐκ τῆς κολάσεως καὶ μετόχους τῆς αἰωνίας ζωῆς.

Αἱ ἐπιτυχίαι ὅμως αὐταὶ τοῦ Παπισμοῦ παρὰ ταῖς ἐτεροδόξοις ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἐκκλησίαις δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὐφρανῶσι τὴν ἀκόρεστον φιλοδοξίαν τοῦ ἐν τῷ Βατικανῷ μεγάρφαναμαρτήτου Πάπα. Ὡς δὲ μετὰ τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ σκανδαλωδὴ καὶ κα-

1) Ὁ ἀπεμάκρυνεν ἡμᾶς τῶν στενῶν ὁρίων τῆς παρούσης μελέτης ἡ ἀναγραφή ὅλων τῶν Παπικῶν μηχανημάτων καὶ ὅλων τῶν ἐκβιαστικῶν μέσων, ὅτινα οἱ καλοὶ οὗτοι ἐκπολιτισταὶ διδάσκαλοι μετεχειρίσθησαν κατὰ τὸν ὁμοθυμαδὸν μᾶς Σάβον πρὸς ἐπιτείχιαν τοῦ σκοποῦ τῶν. Καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκοῦμεθα μόνον νὰ ὑπενθυρίσωμεν τὰ τρομερὰ ἀποτελέσματα τὰ ὅποια ἔφερον τὰ ἐν Συρίᾳ Γαλλικὰ προπαγανδιστικὰ σχολεῖα. Διότι ὅπως εἶναι γνωστὸν, ἐπὶ τοῦ ἐπιφανειακοῦ κυρίως ἐκγαλλισμοῦ τῆς Βηρυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων παραλιακῶν Συρικῶν πόλεων ἐστηρίχθησαν τὰ ἐπὶ τῆς Συρίας Γαλλικὰ δικαίωμα καὶ διὰ τὰ ὁμηλήσωμεν καθαρότερα, τὰ λειτουργοῦντα ἐν Συρίᾳ ἐπὶ ἡμῶν καὶ πλέον αἰῶνα παντὸς εἶδους Γαλλικὰ σχολεῖα, σὺν τῇ συνεργείᾳ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἔγιναν αἰτία, ἡ μὲν Γαλλία νὰ καταλάβῃ μίαν πλουσίαν καὶ ὠραιοτάτην ἐπαρχίαν, τὴν δὲ Βατικανὸν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὑποδούλωσιν τῶν 2) τοῦ ἄλλοτε ἀχμαίου καὶ πικροῦ εἰς τὴν χώραν ταύτην Ἑλληνορθόδοξου πληθυσμοῦ.

ταπεινότητα ἐκείνην Σύνοδον καὶ τὴν ἄρνησιν τῆς ὑπογραφῆς τῆς ψευδενώσεως παρὰ τοῦ γενναίου καὶ ἀτομήτου τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ φρονου τοῦ καὶ ὑπερμάχου, τοῦ Μητροπολίτου Ἐφέσου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ὁ τότε Πάπας Εὐγένιος ὁ Δ' ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ πάσας τὰς ἄλλας ὑπογραφὰς λαβὼν μετ' ὀργῆς ἀνεφώνησε, παρατηρήσας τὴν ἔλλειψιν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Μητροπολίτου Ἐφέσου «οὐδὲν ἐποίησαμεν», τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ μετὰ τὸν Πάπαν ἐκείνον, τὸν ἀναμολογήσαντα, ὅτι ἡ ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δὲν ἠνώθη τῇ Αὐτικῇ ἀνεφώνησαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν μετ' ὅλας τὰς ἀλλαγὰς ἐπιτυχίας «οὐδὲν ποιούμεν» καλῶς γινώσκοντες ὅτι οἰκοδομοῦσιν ἐπὶ τῆς ἁμμου, διασκεφθέντες δὲ ἐξεῦρον ἕτερον σατανικὸν μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνόμισαν, ὅτι διὰ τοῦ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης ἤθελεν ἐπιτευχθῇ ἡ ὑποδούλωσις καὶ τῶν σκληροτραχίλων Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων εἰς τὸν Παπισμὸν. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, καὶ μὲ τὸ Ἰησοῦτικὸν ἀξίωμα, ὅτι «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα» ἐδημιουργήθη ὁ Οὐνιτισμὸς κατασκευάσας νόθον καὶ ἀνήθικον πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀπλοϊκῶν καὶ εὐπίστων. Καὶ πρῶτος ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' ἐκδίδει διάταγμα τὴν 13 Ἰανουαρίου 1577, διὰ τοῦ ὁποίου ἰδρύετο ἡ Ἑλληνικὴ Σχολὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἐν Ρώμῃ οἱ ἀκόφοιτοί τῆς ὁποίας Ἕλληνες τὴν καταγωγὴν, θ' ἀναλάβωσι τὴν προσαγωγὴν τῶν σχηματικῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Παπικὴν μάνδραν. Διὰ τὴν καταστήσῃ δὲ τὸ προσφερόμενον δέλεαρ εὐκολοχώνεντον καὶ προλάβῃ ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων πᾶσαν ὑπόνοιαν, δι' ἑτέρου διατάγματος ἐπ' ἀνέφερον τὸ περίφημον θέσπισμα Λέοντος τοῦ Ι' (1521), διὰ τοῦ ὁποίου οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸν Παπισμὸν Ἕλληνες, δύνανται νὰ μετέρχωνται τὰ ἔθιμα, τοὺς τύπους καὶ τὰς συνηθείας αὐτῶν, καὶ τελῶσι τὴν λειτουργίαν καὶ ἄλλας ἱεροπραξίας ἀπὸ *quasi consuetudinem*. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, οἱ Ἕλληνες ὀφείλουσι νὰ πιστεύωσιν ἀκαράδαντος ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύεται, ἀλλὰ δύνανται καὶ νὰ τὸ προφέρωσι καὶ ἀνευ τοῦ Υἱοῦ, ἂν ὡς ἐκ τῆς μακροῦ ἔξεως ἤθ' ἔλε προκύψει σκάνδαλον «subesset scandalum, praesertim si... inter La-

tinos aut ne Jessilas postulare confi... Fidem catholicam quia... etiam pronuntiare». (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

Ἐκ τοῦ Κεκραγαρίου τοῦ Θείου καὶ ἱεροῦ Ἀθηνουσίνου

«Κύριε ὁ Θεός μου. χάρισαι μοι ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας σὲ ποθεῖν· ποθοῦντι, σὲ ζητεῖν· ζητοῦντι σὲ εὐρεῖν· εὐρόντι, σὲ ἀγαπᾶν· ἀγαπήσαντα δέ, τῶν ἐν ἐμοὶ κακῶν ἀπαλλαχθῆναι· ἀπαλλαχθέντι δέ μηκέτι πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐπιστρέψαι.

Δός, Κύριε ὁ Θεός μου, μετάνοιαν τῇ ψυχῇ μου, κατάνοξιν τῇ καρδίᾳ μου. πηγὴν δακρύων τοῖς ὀφθαλμοῖς μου, καὶ ταῖς χερσὶ μου ἐλεημοσύνης δαψίλειαν.

Ὁ Βασιλεὺς μου, ἀπόσβεσον τὰς ἐν ἐμοὶ ἀναφλεγόμενας τῆς σαρκὸς ὀρέξεις, καὶ τὸ πῦρ τῆς σῆς ἀγάπης ἐπάναψον.

Ὁ Ρύστης μου, ἀποσκέδασον ἀπ' ἐμοῦ πνεῦμα ὑπερηφανείας, καὶ ἴλεώς μοι μετάδος τοῦ πλούτου τῆς σῆς χρηστότητος.

Ὁ Σωτὴρ μου, ἀπόστρεψον ἀπ' ἐμοῦ τὸν θυμὸν τῆς ὀργῆς σου, καὶ κατοικτείρας, τῷ τῆς ὑπομονῆς θυρεῷ με κατάφραξον.

Ὁ Πλάστης μου, ἐκτίλόν μου ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἅπασαν σαπρῶδη πικρίαν. καὶ γλυκασμὸν ἐπικείρας τῇ ἐμῇ διανοίᾳ πρυτάνευσον.

Ὁ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τοῦ ἐλέους, δώρησαι μοι πίστιν ἀσάλευτον. ἐλπίδα ἀκατασχυντον, ἀγάπην ἀδιάλειπτον.

Ὁ Ὁδηγῆτωρ μου, ἀπόστρεψον ἀπ' ἐμοῦ πᾶσαν ματαιότητα, φρενὸς ἀκαταστασίαν, καρδίας ριβασμὸν, στόματος ἀδολεσχίαν (φλυαρίαν) ὀφθαλμῶν ἑπαρσίαν, γαστρός ἀπληστίαν κατεξονείδισιν τοῦ πλησίον, ἀθεσμίαν (παρανομίαν) καταλαλιῶν, κνησμὸν (ἐρεθισδὸν) περιεργείας, ὀρεξίν πλουτισμοῦ, ... ἔφесιν κενοδοξίας, ὑποκρίσεως πονηρίαν, ... βασκανίας (φθόνου κλπ.) ἰὸν (δηλητήριον), βλασφημίας θάνατον.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

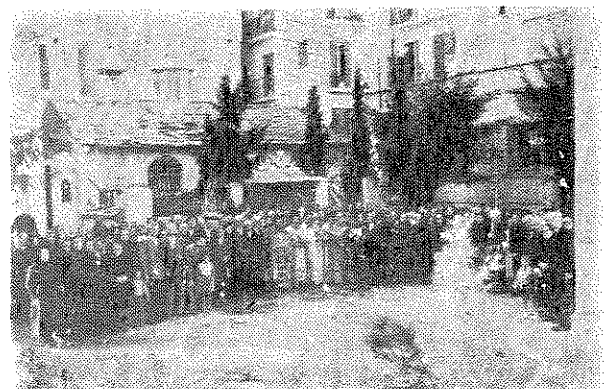
ΔΕΚΛΗΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 31 Ἀθήναι
Υπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεριστοκλέους 33 Ἀθήναι

—•—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4
Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Ἀπὸ τὴν λαμπρὰν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Νέστορος τῆς Θεοφάνειας.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΥ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυπριανοῦ
ἐπισκόπου Καρχηδόνας.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ φύλλου 377)

Τέλος εὐρίσκωμεν τοὺς πατριάρχας, τοὺς προφή-
τας καὶ ὅλους τοὺς δικαίους, οἱ ὅποιοι μὲ τὸ παρά-
δειγμά των προδιετύπωσαν τὸν Κύριον νὰ μὴ δια-
φυλάττουν τίποτα ἄλλο ὢς ἔπαινον τῶν ἀρετῶν τους
παρὰ μόνον τὴν στερεὰν καὶ ἀκλόνητον ἀταραξίαν
καὶ ἔμμονήν των εἰς τὴν ὑπομονήν. Ἔτσι ὁ Ἀβελ,
ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν κοσμογονίαν ὑπέστη πρῶτος τὸ
μαρτύριον καὶ τὰ παθήματα τοῦ δικαίου, ἀφοῦ εἶχε
ἀφοσιωθῇ εἰς τὸν ἀδελφόν των τὸν ἀδελφοκτόνον, δὲν
ἔφερε ἀντίστασιν οὔτε ἐπάλαισε πρὸς αὐτὸν ἀλλά ταπει-
νός, πρῶτος καὶ μὲ ὑπομονὴν φονεύεται. Ἔτσι ὁ Ἀβραάμ
ἀφοῦ ἐπίστευσε εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἀφοῦ ἔβαλε ὁ ἴδιος
πρῶτος τὴν ρίζαν καὶ τὸ θεμέλιον τῆς πίστεως, εἰς
τὴν δοκιμασίαν διὰ τὴν υἱὸν του δὲν ἐδίστασε οὔτε
ἐφοβήθη, ἀλλὰ ἠκολούθησε μὲ ὅλην τὴν εὐσεβῆ ὑπο-
μονὴν τὰ παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Ἰσαάκ, ὁ
ὁποῖος ἦτο τρώων τινά, μία προδιατύπωσις τῆς
Θυσίας τοῦ Κυρίου, ὅταν ὠδηγεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα
του εἰς τὴν θυσίαν, ἀπεδείχθη καρτερικώτατος. Καὶ
ὁ Ἰακώβ ἀφοῦ κατεδιώχθη ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του,
μὲ ὑπομονὴν ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ μὲ με-
γαλύτεραν ἀκόμη ὑπομονὴν καὶ μὲ δῶρα εἰρηνικά τὸν
ἀδελφόν του κατώρθωσε νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ πνεῦμα
τῆς συμφιλίωσης. Ὁ Ἰωσήφ, ἂν καὶ ἐπωλήθη
καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του, ὅχι μόνον μὲ
ὑπομονὴν τοὺς συνεχώρησε, ἀλλὰ, καὶ ὅταν κατέφυ-
γον εἰς αὐτόν, τοὺς ἔδωκε τροφὰς δωρεάν, ἀφθό-
νους καὶ μὲ προθυμίαν.

Πολλὰς φορές ὁ Μωϋσῆς καταφρονεῖται καὶ
παρ' ὀλίγον νὰ λιθοβοληθῇ ἀπὸ τὸν ἀχάριστον καὶ
δυσσεβῆ λαόν, καὶ ὅμως αὐτὸς παρακαλεῖ τὸν Κύριον
διὰ τὸν λαόν του μὲ πραότητα καὶ ὑπομονήν. Εἰς δὲ
τὸν Δαυίδ, ἀπὸ τὴν ρίζαν τῆς ὁποῖου ἀνέτειλε κατὰ
σάρκα ὁ Κύριος, πόσον μεγάλη, θαυμαστὴ καὶ χρι-
στιανικὴ εἶναι ἡ ὑπομονή. Αὐτός, ἂν καὶ πολ-
λὰς φορές τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ θανατώσῃ τὸν
διώκτην του βασιλέα Σαούλ, ἐν τούτοις, ὅταν ἔπεσε
εἰς τὰς χεῖρας του καὶ παρεδόθη, ὅχι μόνον προτίμησε
νὰ τὸν σώσῃ καὶ νὰ μὴ τιμωρήσῃ τὸν ἐχθρόν του,
ἀλλὰ καὶ ὅταν κάποτε συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ
τοὺς ἐχθροὺς τὸν ἔσωσε. Τόσοι λοιπὸν προφῆται
εὐρόντες τὸν θάνατον, τόσοι μάρτυρες τιμώμενοι διὰ
τὸν ἔνδοξον θάνατόν τους, ὅλοι ἔφθασαν εἰς τοὺς οὐ-
ρανίους στεφάνους μόνον μετῆνάρειν τῆς ὑπομονῆς.

Διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς τοὺς
στεφάνους τῶν παιδημάτων καὶ τῶν πόνων χωρὶς
νὰ ἐπιδείξῃ προηγουμένως ὑπομονὴν εἰς τὰ παθή-
ματα καὶ τὰ μαρτύρια. (Συνεχίζεται)

(1) Ὅταν μάλιστα ἐφονεύθη ὁ Σαούλ καὶ ὁ υἱὸς
του Ἰωνάθαν, ὁ Δαυίδ τὸν ἐθρήνησε μὲ θρῆνον ἀπα-
ρηγόρητον. Β' Βασιλ. α' 27—21. «Ὁρῶ τὰ ἐν Γελ-
βουέ, ἔλεγε, μὴ καταβάτω δρόσος καὶ μὴ ὑετός ἐφ'
ὕμᾱς. Σαούλ καὶ Ἰωνάθαν οἱ ἡγαπημένοι καὶ ὄρατοι
οὐ διακεχωρισμένοι, εὐπρεπεῖς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, καὶ
ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν οὐ διεχωρίσθησαν, ὑπὲρ αὐτοὺς
κόυφοι καὶ ὑπὲρ λέοντες ἐκράταιώθησαν. Θυγατέρες
Ἰσραὴλ ἐπὶ Σαούλ κλαύσατε. Ἀλλὰ ἐπὶ σοί, ἀδελφέ
μου Ἰωνάθαν, ὠραιώθης μοι σφόδρα, ἐθαυμαστώθῃ
ἡ ἀγάπησίς σου ἐμοί».

Ἀπάντησις εἰς κωφούς

Ὁ «Τόπος», ὅστις πρωτανεύει εἰς τὰς ὕβρεις, ἐπι-
τίθεται λαῦρος καὶ κατὰ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ πανος. Ἀρχιμ.
κ. Πέτρον Ἀστυφίδην, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν «ὅτι ἐβγῇ-
κε ἡ μοσχὴ διὰ νὰ γελάσῃ τοὺς διαβάτας». Τοῦ ἀφιε-
ροῦμεν λοιπὸν ἐλάχιστα σχόλια ἀπὸ τὰ γραφόμενα εἰς
τὸν ἑλληνοαμερικανικὸν τύπον διὰ τὸν ἐν λόγῳ κληρικόν
μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡμπορεῖ νὰ καταλάβῃ τόσον, ὅσον
καὶ οἱ τυφλοὶ περὶ χρωμάτων.

«Εἰς τὴν 26ην Ὀδὸν, μετὰ 22ας καὶ 23ης Λεω-
φόρου τῆς Ἀστορίας, εὐρίσκεται ἀπὸ τοῦ 1954 ὁ Ναὸς
τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης, μὲ ἀπογευματινὸν Ἑλληνοα-
μερικανικὸν σχολεῖον, ἰδρυτὴς τοῦ ὁποῖου εἶναι ὁ πο-
λυσέβαστος Πατὴρ Πέτρος Ἀστυφίδης, Ἀρχιμανδρίτης
καὶ Πρωτοσύγκελλος τῶν Παλαιοημερολογιτικῶν
Ἐκκλησιῶν μας. Ὁ πατὴρ Ἀστυφίδης, Ἀγιορείτης
μοναχός, ἐργάζεται μετὰ περισσοῦ ζήλου διὰ τὴν Ἐκ-
κλησίαν τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης, προσενεγκὼν ἀξιολό-
γους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ποιμνιὸν
του, ὥστε ὁ Μητροπολίτης Λεόντιος, ἐκτιμῶν τὰς θε-
τικὰς του ὑπηρεσίας, τὸν ἐτίμησε διὰ τοῦ Ἐκκλησια-
στικοῦ Ὁφφικίου τοῦ Μητροφόρου. Εἰς τὸν Ναὸν ἐπι-
κρατεῖ Μοναστηριακὴ τάξις μὲ ὄρθρον κάθε πρωΐ,
7—7.30 καὶ Ἑσπερινὸν κάθε βράδυ, 8ην μ.μ.

Ἀδιάβλητος μαρτυρία

Ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἀπηχῶν τὰ φιλάδελφα αἰσθήμα-
τα τῆς χριστιανικῆς κοινῆς γνώμης ὑψώνει ὁλοπνῆ καὶ
περισσότερον τὴν φωνὴν του εἰς μίαν ὑπεράσπισιν τῆς
διωκομένης Ἐκκλησίας τῶν Παλ/των. Οὕτως ἡ καθημε-
ρινὴ ἐφημερὶς τῆς Ἀσπίδος «Ἐλευθερία» εἰς τὸ φύλλον
τῆς 16-11-61 γράφει.

Οἱ Παλαιοημερολογίται

Ἐγραψαν προχθὲς αἱ ἐφημερίδες ὅτι ἕνας ἱερεὺς
τῶν Παλαιοημερολογιτῶν συνελήφθη καὶ παρεπέμφθη
εἰς δίκην διότι ἐπετέλει τὰ θρησκευτικὰ του καθήκον-
τα κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Εἰς ἄλλην περιφέ-
ρειαν ὅτι ἔγινεν αὐτό. Δὲν ἔχει ὅμως σημασίαν. Ἑλ-
ληνες ποὺ παρέμειναν πιστοὶ εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερο-
λόγιον ὑπάρχουν παντοῦ. Καὶ δὲν εἶναι ὀλίγοι. Ἀντι-
θέτως εἶναι ἀπὸ πολλοὶ καὶ ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι ἀρι-
στοὶ Ἑλληνες καὶ καλοὶ χριστιανοί. Κανένα δὲν ἐνο-
χλοῦν καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐνοχλοῦνται ἐν τῇ
ἐνασχόλει τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων των. Ἀντι-
θέτως πρέπει νὰ τυγχάνουν σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ
διότι ἐξ ἰδίων ἀνεγείρουν ἐκκλησίας καὶ δι' ἐθελου-
σίαν συνεισφορῶν τὰς συντηροῦν. Δὲν ἐπιβαρύνουν τὸ
Κράτος ἐνῶ θὰ ἐδικαιοῦντο ὡς φορολογούμενοι Ἑλ-
ληνες πολῖται νὰ ζητήσουν ἀνάλογον οἰκονομικὴν ἐνί-
σχυσιν. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη. Καὶ ὅμως τίποτε
ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ζητοῦν καὶ τὸ μόνον ποῦ θέλουν
εἶναι νὰ ἀφεθοῦν ἡσυχοί. Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν
τόσαι ξένοι θρησκευτικαὶ προπαγάνδαι ἀλωνίζον ἀ-
συνόδως τὴν Ἑλλάδα, εἶναι ἀκατανόητον νὰ ἐνο-
χλοῦνται καθ' ὅσονδήποτε τρόπον οἱ καλοὶ χριστιανοὶ
ποῦ ἐμμένουν εἰς τὴν παράδοσιν. Καιρὸς εἶναι τὸ
Κράτος νὰ καταργήσῃ πᾶν μέτρον ποῦ ἔλαβε κατ'
αὐτῶν».

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 25ην (π. ἡμ.) τρέχοντος μηνὸς πανηγυρίζει ὁ εἰς
τὰ ἄνω Πατήσια Ἱερός Ναὸς τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρ-
tyρος Αἰκατερίνης. Ἐπίσης τὴν 30ην Νηβρίου (π. ἡμ.)
πανηγυρίζει ὁ ἐν Περιστερίῳ Ἱερός Ναὸς τοῦ ἁγίου
ἐνδόξου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων
εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφό-
ρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν
ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ.
ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγ-
γος 32 — Ἀθήναι.

Εἴ' κ' τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Οικονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἐκκυλοφόρησαν τὰ ἡμερολόγια τσέπης εἰς καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν καὶ ἤδη ἐκτυποῦνται οἱ ἡμεροδείκται τοίχου εἰς τὸ σύνθηδες σχῆμα, μὲ περιεχόμενον ἄριστον, συνταχθέντες ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιωτάτου πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐφέτος εἶναι περιορισμένος, καὶ διὰ τοῦτο αἱ παραγγελίαι τῶν ἀπανταχοῦ ἀδελφῶν πρέπει νὰ γίνωνται ἀμέσως. Ἀποφεύγετε τὴν ἀγορὰν ἡμερολογίων ἀπὸ ιδιῶτας.

Τιμὴ ἡμερολογίων τσέπης δεχ. 2.

Ἡμεροδεικτῶν τοίχου δεχ. 7.

«Βλέπτε τὴν κατατομὴν»

Ἐκεῖ εἰς τὰς μακρυνὰς Ἰνδίας, μέσα εἰς ἀτμόσφαιραν ἄλλων κόσμων παίζεται ἐν δράμα. Αἱ θεοδόξοι Ἐκκλησίαι κεκλεισμένων τῶν θυρῶν προβαίνουν εἰς ὁλόν ἐν καὶ μεγαλυτέρας ἐκχωρήσεις. Χρόνο μὲ τὸν χρόνον ἡ ἀντίστασις των μειώνεται. Τὸ ἔδαφος γίνεται περὶ σσότερον ἀσταθὲς καὶ ὀλισθηρόν. Τὸ σχέδιον τῆς προτεσταντισμοῦ εἶναι σαφές : ἡ καταστροφὴ τῆς θεοδόξου πνευματικότητος. Ἡ «Ἑνωσις» κατόπιν δὲν εἶναι παρὰ τύπος. Καὶ δυστυχῶς μέχρι στιγμῆς ὁ σκοπὸς ἐπιτυγχάνει.

Ἡ λυχνία ἐκινήθη

Ποῦ τὸ ἄλλοτε κλέος καὶ ἡ συγκλονιστικὴ πνευματικὴ βαρὺτης τοῦ Οἰκονομικοῦ θερόνου! Ποῦ τὰ δυσθεώρητα ἀνάστηματα τῶν γιγάντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τοῦ χθὲς, τὰ ὁποῖα ὕψωσαν κέρας χριστιανῶν θεοδόξων! Σήμερον δὲν ἀπομένει παρὰ μία ὥχρὰ πνευματικὴ ἀνταύγεια ὅχι διὰ τὴν φωτίξιν ἀλλὰ νὰ συσκοτίξιν ἐκείνους ποὺ λυμαινόμενοι τὴν δόξαν του. Καὶ ἰδοὺ διατί.

«Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅμως, εἶναι δεσμευμένον ἐναντι τῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, διότι, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν τῆς Σκωτίας, διὰ τῶν ἀρχιερέων ἀντιπροσώπων του, ἐδέχθη εἰς τὸν περὶ Ἁγίας Τριάδος ὅρον τὴν ἀποφιν, ὅτι «ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁμολογεῖται ὡς Θεὸς καὶ ἐπιζητεῖται ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς θείας αὐτοῦ ἀποστολῆς, πρὸς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Τὸν ὅρον τοῦτον ἡ Σύνοδος δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἱεράρχας μας νὰ τὸν ἀποδεχθῶν. Σημειωτέον, ὅτι τοῦτον ἔχουν ἀποδεχθῆ καὶ οἱ μετέχοντες εἰς τὴν ἀντιπροσωπεῖαν καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίων, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης ἔλαβον μέρος εἰς τὸ συνέδριον τῆς Σκωτίας καί, κατὰ συνέπειαν, εἶναι καὶ οὗτοι ὑποχρεωμένοι νὰ δεχθῶν τὴν ἰδίαν πρότασιν εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν εἰς Νέον Δελχί. Ἐθνὸς 18)11)61

Τὰ ὀφόνια τῆς ἀμαρτίας

«Ζωὴ χωρὶς Θεοῦ ζῆ ἡ νεολαία τῆς Δύσεως. Καὶ ἡ ἀθεΐα ἐπετινύσσεται τόσο ραγδαίᾳ, ὥστε δὲν εἶναι κἂν δυνατόν νὰ γίνῃ διαχωρισμὸς μεταξὺ Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ Δυτικῶν χωρῶν. Ἡ βαθύτερη οὐσία τοῦ προβλήματος αὐτὸ σημαίνει».

Καὶ ὅμως αὐτὸ ἔχει πολὺ βαθύτερα σημασία ἀπ' ὅσων ἐπιμένουν νὰ βλέπουν οἱ ἐπιπόλαιοι. Διότι, ὅποιος ἐγκαταλείπει τὸν Θεὸν ἐγκαταλείπεται ἀπὸ Αὐτόν. Τὸν ἐγκαταλείπει δηλ. ὁ ἡθικὸς νόμος καὶ τὸ φῶς τὸ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ζωὴ κατατὰ ἄσκοπος, ἀνέυθυνος, παράλογος. Τὸ ἀποτελεσμα ἔρχεται μόνον του. Μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπικρατεῖ κόλασις καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτόν ζούγκλα. Μὲ αὐτὰ τὰ κριτήρια φωτίζεται ὡς τὸ βάθος του τὸ δῶμα τῆς ἐποχῆς μας. Τὰ ὀφόνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος.

ΜΗΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 19ης τρέχοντος μηνός, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Σπάτων, ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ ἐν μέσῳ βαθείας συγκινήσεως, τὸ 40ήμερον μνημόσυνον τῆς πρὸς τὴν αἰωνιότητα μεταστάσης ἐναρέτου καὶ προσφιλοῦς μητρὸς τοῦ Δημάρχου Σπάτων κ. Χρήστου Μπέκα, παρουσίᾳ τῶν Βου-

Ἀπὸ τὴν κηδεῖαν τῆς μεταστάσης μητρὸς τοῦ Δημάρχου Σπάτων κ. Χρήστου Μπέκα

λευτῶν κ.κ. Κωνστ. Ράλλη, Σπυρίδωνος Βρεττῶ, Θεοδ. Δοδοπούλου, Ἰωάννου Διαμαντοπούλου, τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας κ. Τσαλδάρη, τοῦ προέδρου Δήμων καὶ Κοινοτήτων Ἀττικῆς, Δημάρχου Νέας Ἰωνίας κ. Κιοφτερτζή, τῶν Δημάρχων καὶ Κοινοταρχῶν Μεσογείων καὶ τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ πολυπληθῶν φίλων ἐκ τῶν Μεσογείων καὶ Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἐτίμησαν τὴν μνήμην τῆς μεταστάσης, ἥτις ἔχαιρε τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ τῆς ἀγάπης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ ὅλων τῶν κατόικων, ὡς οὕσα ὑπόδειγμα προτύπου Χριστιανῆς συζύγου καὶ μητρὸς.

Εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν ἐχοροστάτησεν ὁ Μητροπολίτης τῶν Γ.Ο.Χ. ὁ ἅγιος Ταλαντίου Ἀκάκιος, περιστοιχούμενος ἀπὸ πολλοὺς ἱερεῖς. Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῆς.

Αἰδῶς Ἀργεῖοι

Τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας εὗρεν ἐπὶ τέλους τὴν πταίει εἰς τὴν νυκτερινὴν Γυμνασιακὴν ἐκπαίδευσιν. Ἐμείωσε τὰς ὥρας τῶν Θερησκευτικῶν ἀπὸ δύο ἐβδομαδιαίως εἰς μίαν. Αὐτὸ ὅμως οὐδόλως ἐμποδίζει τοὺς ἐρμολογίους νὰ ὁμιλοῦν περὶ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ὀλίγη αἰδῶς ;

Εὐώδεις ἔργον

Ἐξαιρετον καὶ ἐκλεκτικὸν εἶναι καὶ ἐφέτος τὸ πόνημα τοῦ ὀσιολογιωτάτου ἀγιορείτου πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα. Πρόκειται διὰ τοὺς ἡμεροδείκτας τοίχου καὶ τσέπης τοῦ 1962, τῶν ὁποίων τὴν ἐπιμέλειαν μὲ τόσην πεῖραν καὶ γνώσιν φέρει εἰς πέρας. Οἱ ἡμεροδείκται 1962 ἀποτελοῦντες εὐσύνοπτον καὶ περιεκτικὴν θεοδόξον κατήχησιν πρέπει νὰ γίνωνται κτήμα καθεὶ χριστιανοῦ.